

Arrest

nr. 39 088 van 22 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 december 2009 *“waarbij geen gunstig gevolg gegeven werd aan haar verzoek om terug in het bezit gesteld te worden van een A-kaart (tijdelijk verblijf).”*

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VAN PUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 9 augustus 2006 in Marokko in het huwelijk met een in België verblijvende Marokkaanse onderdaan.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken willigde op 29 november 2006 de aanvraag van verzoekster in om in het bezit gesteld te worden van een visum type D (gezinsvorming).

1.3. Verzoekster, die op 28 februari 2007 het Rijk binnenkwam, diende op 6 maart 2007 een verblijfsaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 12 augustus 2008 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 19 december 2008 werd dit beroep door de Raad verworpen bij arrest nummer 20 899.

1.5. Verzoekster werd op 30 oktober 2009 van ambtswege geschrapt door de stad Antwerpen.

1.6. Op 10 november 2009 verzocht verzoekster de stad Antwerpen om “herinschrijving”.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 3 december 2009 dat geen gevolg kon worden gegeven aan verzoeksters vraag “om terug in het bezit te worden gesteld van een A-kaart”. Deze beslissing, die verzoekster op 23 december 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) Deze vreemdelinge heeft op 10/11/2009 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een A-kaart (tijdelijk verblijf).

Na grondig onderzoek van haar dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan haar verzoek. Op het ogenblik van haar aanvraag was zij immers niet meer in het bezit van een geldige verblijfstitel.

Op 12/08/08 werden door bureau Gezinshereniging instructies verstuurd naar het district Borgerhout om haar BIVR 'tijdelijk verblijf' in te trekken aan de hand van een bijlage 14ter. Deze bijlage 14ter werd haar betekend op 22/08/08. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar beroep werd verworpen en op 09/01/09 werden instructies afgeleverd om de voorlopige bijlage 35 in te trekken met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 KB. 08/10/1981. (…)

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster om de bestreden beslissing te vernietigen en om “opnieuw rechtdoende aan verzoekster opnieuw de nodige verblijfsdocumenten te overhandigen”.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) treedt de Raad op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om verzoekster in het bezit te stellen van “de nodige verblijfsdocumenten”.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij onderbouwt haar middel als volgt:

“(…) De beslissing tot weigering van verblijf wordt aan verzoekster gegeven uitsluitend op grond van de stelling dat dat zij op het ogenblik van haar aanvraag niet meer in het bezit was van een geldige verblijfstitel.

Door haar beslissing aldus te motiveren, motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid haar beslissing gebrekkig en berust de bestreden beslissing manifest op onaanvaardbare motieven, zowel in feite als in rechte.

Door verder (nogal raadselachtig) te stellen dat er bij de beslissing eveneens rekening gehouden werd met “alle relevante elementen in zijn (men bedoelt waarschijnlijk haar) dossier en met de documenten

die door betrokkene werden voorgelegd”, terwijl niet verduidelijkt wordt over welke elementen en/of documenten het dan wel gaat, berust de bestreden beslissing klaar en duidelijk niet op in feite en in rechte aanvaardbare motieven en wordt de motiveringsplicht manifest geschonden.

De motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is dan ook gebrekkig.

Iedere beslissing van het bestuur dient echter op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (zie R.v.St., Van Bladel, nr. 37043 van 22 mei 1991).

Het motiveringsbeginsel voor elke administratieve beslissing dient bovendien niet enkel te bestaan in zgn. in rechte aanvaardbare motieven, maar die motieven dienen bovendien een voldoende feitelijke grondslag te hebben. Zij dienen te steunen op werkelijk bestaande concrete feiten die relevant zijn.

In haar arrest dd. 19 december 2008 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie punt 2.8. in het arrest) reeds vast dat het medisch attest en het bewijs van lidmaatschap van een ziekenfonds wel degelijk tijdig werden overgemaakt. Enkel de voorwaarde van voldoende huisvesting was blijkbaar niet vervuld op 12 augustus 2008 nu verzoekster pas op 1 september 2008 – hetzij amper twee weken later – verhuisd is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt echter het bijzonder rigide standpunt in (zie punt 2.12) dat de verhuis een element is dat dateert van na de bestreden beslissing waardoor het beroep tot nietigverklaring toch verworpen wordt.

Men kan aan verzoekster toch niet kwalijk nemen dat zij de eerste maanden van haar verblijf in België in een pand gewoond heeft dat inderdaad niet geschikt was om te dienen als behoorlijke huisvesting voor verzoekster en haar gezin. Dit is des te meer het geval nu blijkt dat verzoekster inmiddels in een ander pand woont dat wel degelijk geschikt is en beantwoordt aan alle vereisten van veiligheid en gezondheid. Voor zoveel als nodig, mag er een nieuw technisch onderzoek ter plaatse worden uitgevoerd.

Thans is de voorwaarde van de voldoende huisvesting alvast vervuld!

Bovendien staat thans vast dat verzoekster minstens sedert 1 september 2008 aan alle wettelijke voorwaarden voldoet om hier in België te verblijven. Het volstaat om te verwijzen naar haar principiële recht op gezinshereniging met haar echtgenoot en haar twee kinderen die wettig in België verblijven.

Dat verzoekster op een bepaald ogenblik – ongetwijfeld als gevolg van haar tijdelijk huisvestingsprobleem – even niet meer in het bezit was van een geldige verblijfstitel juist omdat op 12 augustus 2008 een beslissing werd genomen tot weigering van verblijf, geeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nog niet het recht om uitsluitend op grond van dit – louter kortstondig en tijdelijk – gegeven, geen gunstig gevolg te geven aan het verzoek van verzoekster om terug in het bezit gesteld te worden van een A-kaart (tijdelijk verblijf).

Dit is des te meer het geval nu krachtens artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 verzoekster als buitenlandse echtgenote van (I. R.), een vreemdeling die gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk, immers principiële van rechtswege toegelaten is om meer dan drie maanden in België te verblijven.

Verder vereist de materiële motiveringsplicht dat deze motieven steunen op feitelijke gegevens die werkelijk bestaan en die juridisch juist gekwalificeerd worden. De overheid dient dan ook met de nodige zorgvuldigheid te werk te gaan bij de feitenvinding en de waardering van de feiten.

Het is duidelijk dat bij de totstandkoming van de beslissing dd. 3 december 2009 de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet met de nodige zorgvuldigheid is tewerk gegaan bij de feitenvinding en de waardering van de feiten.

Het bestuur dient m.n. zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding (zie DUJARDIN J., “Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 13° Druk, p.53). Het bestuur dient zich bovendien zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (zie LAMBRECHTS. W., “Het zorgvuldigheidsbeginsel”, in Algemene beginsel van behoorlijk bestuur, p.35-36).

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de bestreden beslissing in ieder geval gesteund is op een verkeerde – minstens achterhaalde – feitenvinding.

Door bovendien niet uitdrukkelijk te stellen met welke andere elementen en/of documenten rekening gehouden werd, werd de bestreden beslissing ook niet zorgvuldig genomen en is zij alleszins gebrekkig gemotiveerd zodat de vernietiging ervan zich opdringt. (...)”

Verweerder werpt op dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat zij op 30 oktober 2009 van ambtswege werd geschrapt, zodat zij niet voldeed aan de voorwaarden om heringeschreven te worden. Hij benadrukt dat, overeenkomstig artikel 19 van de Vreemdelingenwet, een vreemdeling die een loutere herinschrijving vordert over een verblijfs- of vestigingsvergunning moet beschikken.

In haar replieknota vult verzoekster haar stelling aan met volgende overwegingen:

“(...) Het verweer gevoerd in de nota met opmerkingen snijdt werkelijk geen hout. De wettelijke bepaling waar verweerder naar verwijst i.v.m. het recht op terugkeer is in casu niet eens van toepassing vermits verzoekster België nooit verlaten heeft!

Verweerder gaat werkelijk voorbij aan het feit dat verzoekster op grond van haar recht op gezinshereniging gemachtigd werd tot verblijf in België en dat zij sedert 6 maart 2007 ingeschreven is te Antwerpen. Inmiddels werden uit het huwelijk van partijen twee kinderen geboren in België!

Bovendien is thans de voorwaarde van de voldoende huisvesting in ieder geval vervuld! Enkel ingevolge de tijdelijke huisvestingsproblemen waarmee verzoekster aanvankelijk geconfronteerd werd (zie supra), wilde de plaatselijke autoriteiten te Antwerpen haar op een bepaald ogenblik inderdaad niet inschrijven waardoor verzoekster even als het ware in een vacuüm belandde en aldus tevens geconfronteerd werd met de huidige — haast kafkaïaanse — situatie waarin zij zich bevindt. Hieruit blijkt dat verweerder de zaken iets te eenvoudig voorstelt wanneer hij stelt dat het de overheid niet kan ten kwade geduid worden dat zij louter de vreemdelingenwet zou hebben toegepast.

Uit hetgeen hiervoor uiteengezet werd, blijkt juist dat de overheid in casu niet met de nodige zorgvuldigheid tewerk is gegaan.

Zelfs indien per impossibile het standpunt van verweerder zou gevolgd worden dat de overheid in casu louter de vreemdelingenwet zou hebben toegepast, dan doet dit nog geen afbreuk aan het feit dat de bestreden beslissing wel degelijk gesteund is op een verkeerde feitenvinding, niet zorgvuldig werd genomen en dienvolgens alleszins gebrekkig gemotiveerd is zodat de vernietiging ervan zich opdringt. (...)”

De Raad merkt op dat uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat aan verzoekster op 22 augustus 2008 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat verzoekster op 30 oktober 2009 ambtshalve werd geschrapt. Tevens moet worden geduid dat artikel 39, § 7, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat “de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.” Verweerder kon derhalve oordelen dat verzoekster het grondgebied had verlaten en onderzoeken of zij, op het ogenblik dat zij verzocht om een herinschrijving, voldeed aan de voorwaarden om te genieten van een recht op terugkeer. Verzoekster wijst erop dat zij een huurcontract afsloot en dat haar twee kinderen in België geboren werden. Het is evenwel niet kennelijk onredelijk om deze gegevens niet te weerhouden als een bewijs dat zij het grondgebied niet zou verlaten hebben. Aangezien verzoekster niet beschikte over “een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning” kon verweerder voorts besluiten dat verzoekster, gelet op artikel 19 van de Vreemdelingenwet, niet beschikte over een recht op terugkeer. Daarenboven moet worden opgemerkt dat zelfs in de veronderstelling dat verzoekster het Belgische grondgebied niet zou verlaten hebben zij, nu zij niet over een geldige verblijfstitel beschikte, niet zonder meer in het vreemdelingenregister kon ingeschreven worden op basis van haar huwelijk met een legaal in België verblijvende Marokkaanse man. Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet voorziet immers dat slechts kan overgegaan worden tot de inschrijving in het vreemdelingenregister van een vreemdeling die niet beschikt over een geldig visum type D en die verklaart “dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt”, indien deze vreemdeling reeds

tot een verblijf werd toegelaten of gemachtigd of indien buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en op voorwaarde dat alle in artikel 12bis, § 2, bedoelde bewijzen werden overgemaakt. Verzoekster houdt weliswaar voor dat zij over alle artikel 12bis, § 2, voorziene bewijzen beschikt maar toont niet aan dat zij tot een verblijf was toegelaten of gemachtigd of dat zij buitengewone omstandigheden aanvoerde op het ogenblik dat zij zich tot het bestuur richtte.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en verzoeksters uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Evenmin blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou voorbereid hebben.

Een schending van de motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK